

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل
۱۷ مارچ ۲۰۲۱

هرگاه طالب راست بگوید...؟

سه شنبه- ۲۶ حوت ۱۳۹۹- کابل: خلاف گذشته های دور و نزدیک که احزاب و نهاد ها در گرفتن مسئولیت یک عمل تروریستی و از خود چهره یک قهرمان بزن بهادر را در اذهان برجای گذاشتن، با یک دیگر به رقابت پرداخته گاهی اتفاق می افتاد که مسئولیت یک عمل واحد را چندین نهاد به دوش می گرفتند؛ از مدتی بدین سو، همه شاهدیم که عرابه تبلیغاتی آن چرخ معکوس را آغاز نموده، همه روزه انفجار، انتحار و ترور صورت می گیرد، اما هیچ نهادی حاضر نیست علی رغم ادعا ها و اتهامات دولت دست نشانده، مسئولیت انجام آن را به دوش بگیرد، در یادداشت امروز مکث جامع اما کوتاهی در همین زمینه خواهیم داشت:

۱- نفس امتناع از گرفتن مسئولیت یک عمل و انکار آن در هر سطحی که باشد، در کنار مسایل امنیتی و سیاسی، پیام بس مهمی را نیز در بطن خود انتقال می دهد، آن پیام این است:

افراد و نهاد های انجام دهنده عمل خود به نیکوئی می دانند که عمل جنایتکارانه، خلاف موازین انسانی، ملی و شرعی می باشد، از همین رو حاضر نیستند مسئولیت انجام آن را به دوش بگیرند. چنین عملی در عین حالی که درصد بی حیائی، پرروئی و دیده درائی عاملان را نشان می دهد، مبین تکامل ذهنی آنها در شناخت خوب از بد، زشت از زیبا،

خیانت و جنایت از خدمت نیز می باشد. نکته ای که می باید بدان امید بست که سرانجام جنایتکاران و قاتلان مردم ما به این بردند که عمل شان نه جهاد و نه مبارزه است، بلکه صاف و ساده جنایت و آدمکشی است.

۲- این که دولت دست نشانده تمام چنین فجایعی را درست و یا نادرست به رقیب اصلی خود یعنی طالب نسبت می دهد، دلیل آن کاملاً روشن است چه دولت دست نشانده بدین وسیله می خواهد پیروزی های عملیاتی رقباء و شکست های امنیتی نهاد های خودش را به عکس آنها مبدل سازد یعنی از بطن پیروزی عملیاتی رقباء و شکستهای نهاد های خودش، پیروزی سیاسی - تبلیغاتی برای خودش و نفرت و انزجار علیه رقباء به وجود آورد، امری که می شود گفت تا حد زیادی بدان توفیق یافته و همه ما تقریباً بدون استثناء پذیرفته ایم که تمام این جنایات به وسیله رقیب اصلی دولت دست نشانده یعنی طالب صورت گرفته است.

۳- هرگاه به مثابه فرض محال بپذیریم که طالب راست می گوید و در عقب جنایات و فجایع رقبت بار کنونی قرار ندارد، به تعقیب آن نیز باید بپذیریم:

*- دولت دست نشانده خود جهت بدنام ساختن حریف، در عقب تمام این جنایات قرار دارد و می خواهد بدین وسیله رقیب اصلی اش یعنی طالب را چنان در محراق نفرت و انزجار همگانی قرار دهد که نه تنها مردمان کشور در داخل بلکه در سطح بین المللی نیز کسی حاضر نباشد من بعد به آنها کمک نماید.

*- نیروی سومی به وسیله کشور های درگیر در منازعات و جنگ نیابتی در افغانستان به وجود آمده که تمام این جنایات و ترور ها، انفجارها و انتحار ها را آنها انجام می دهند، مگر مسئولیت آن را به گردن "طالب بیچاره و مظلوم" می اندازند.

۴- در چنین صورتی سؤالی که مطرح می گردد، این است:

* - هرگاه عامل تمام این جنایات طالب نه بلکه "دزد سوم" است، در کنار این که می باید برای شناختن آنها گام گذاشت، از خود باید پرسید که چه نیاز است که بخواهیم با "بیچاره طالب" مذاکره کنیم، امتیاز دهیم و تمام کره زمین را زیر پای بگذاریم تا با آنها به مصالحه برسیم؟

*- در چنین صورتی وقتی طالب عامل اینهمه جنایت و قتل و کشتار نیست، دولت دست نشانده می باید آستین برزده، عاملان این جنایات را بیابد و با آنها مصالحه نماید و بیش از این "بیچاره طالب مظلوم" را اذیت نکند!!

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزع لایتجزای مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما را می طلبند!